

Ligesom i generalkomiteen blev der afholdt delafstemninger om det af USA fremsatte allokationsforslag. Det vedtoges med stemmefordelingen 40-14-13 at opføre det cubanske forslag som punkt 25 d på dagsordenen. Endvidere vedtoges det med stemmeforde-

lingen 57-0-9 at allokere spørgsmålet til 1. udvalg. Endelig vedtoges det med stemmefordelingen 45-0-24, at det cubanske forslag skulle behandles i forbindelse med behandlingen af de øvrige under punkt 25 opførte spørgsmål.

IV. Generaldebatten.

(Dagsordenens punkt 9).

Generaldebatten i Plenarforsamlingen fandt sted i tiden 2.-25. oktober 1968 med deltagelse af det hidtil største antal repræsentanter i FN's historie, i alt 111 af organisationens 125 medlemmer, herunder udenrigsminister Poul Hartling (jfr. bilag 2).

Bemærkelsesværdig var i år optagelsen af to nye emner i debatten: Tjekkoslaviet og Biafra. Hovedemnerne var i øvrigt i lighed med tidligere år Mellemøsten, Vietnam, race- og koloniproblemerne i det sydlige Afrika, nedrustningsproblemerne, bestræbelserne på udvikling af udviklingslandene, FN-organisationens fremtid og Kinas repræsentation.

I tilslutning til generaldebatten fandt der replikskifter sted om grænsespørgsmål mellem følgende lande: Venezuela—Guyana, Pakistan—Indien, Pakistan—Afghanistan, Storbritannien—Argentina, Storbritannien—Spanien, Storbritannien—Guatemala, Philippinerne—Malaysia og Cambodien—Thailand.

Begivenhederne i Tjekkoslaviet.

Omkring halvdelen af deltagerne i generaldebatten fordømte i stærke vendinger besættelsen af Tjekkoslaviet som stridende mod international lov og ret. Samtidig fremhævedes, at besættelsen indebar en alvorlig fare for en genoplivelse af den kolde krig, og besættelsesmagterne opfordredes indtrængende til snarest at trække deres styrker tilbage, således at Tjekkoslaviets befolkning uden ydre tvang kunne bestemme sin egen fremtid.

Gruppen af lande, der fordømte invasionen, omfattede foruden de vestlige og latinamerikanske lande bl. a. Jugoslavien og Albanien samt følgende afro-asiatiske lande: Zambia, Tanzania, Mauritien, Etiopien,

Ghana, Afghanistan, Iran, Dahomey, Kenya, Madagaskar, Togo og Congo (Kinshasa) og et enkelt arabisk land: Kuwait.

Herudover var der en snes lande — bl. a. Rumænien, Indien og Mexico — der uden direkte at nævne Tjekkoslaviet, men med tydeligt sigte på de nylig indtrufne begivenheder i dette land, fremhævede nødvendigheden af, at alle stater i deres indbyrdes forhold overholder pagtens grundprincipper om respekt for suveræniteten og national uafhængighed, ligger og ikke-indblanding i indre anliggender.

Endelig var der en gruppe lande, der fuldstændig undlod at omtale invasionen. Det gjaldt således de fleste arabiske lande samt bl. a. Spanien og Nigeria. Motivet til disse landes holdning var formentlig enten ønsket om ikke at provokere Sovjetunionen eller også stærk optagethed af egne eller regionale problemer.

De eneste lande, der forsvarede interventionen, var besættelsesmagterne og Mongoliet. Forsvaret indskrænkede sig dels til en fremhævelse af den sovjetiske interventionsdoktrin, hvorefter der mellem de socialistiske lande skulle bestå en særlig pligt og ret til at intervenere med magt, hvis forholdene i et enkelt af de socialistiske lande efter de øvriges opfattelse udgjorde en fare for socialismens sag, dels til fornyede angreb på Forbundsrepublikken Tyskland, der beskyldtes for gennem sin nye østpolitik at antaste grænsedragningen i Østeuropa. Endelig hævdedes det, at opretholdelse af den eksisterende status quo måtte danne grundlaget for en videreførelse af afspændingspolitikken.

I lyset af sagens behandling i Sikkerhedsrådet foreslog nogle lande, herunder Belgien og Mexico, at stormagterne undlod at